

Một Nông Dân Đồng Tháp Ít Học Chỉnh Được 150 Nhà Bị Nghiêng

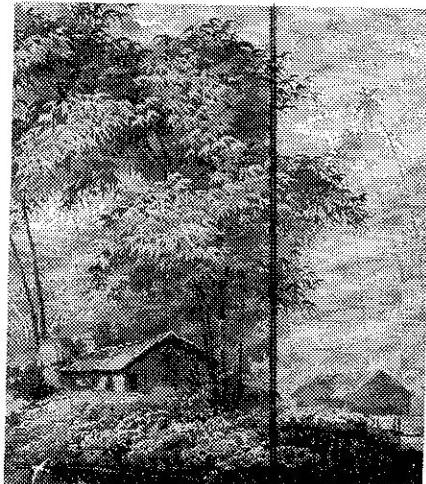
NGUYỄN TẤN THỌ *sưu tầm*

Từ năm 1996 đến nay, giới xây cất trong nước đã phải ngã nón bái phục một nông dân ở Hồng Ngự, chỉ mới học lớp 4, nhưng có khả năng thực hiện hơn 150 công trình chống nhà bị nghiêng. Nông dân này có mong được sang Ý để chống tháp nghiêng Pisa nổi tiếng nữa. Báo quốc nội đã viết về nhân vật này qua bài viết dưới đây.

Trong ông Nguyễn Cẩm Lũy trẻ hơn tuổi 53 của mình. Ông cũng chẳng giống một người nông dân mới học đến lớp 4 ở tận Hồng Ngự (Đồng Tháp). Với đôi kính trắng và khuôn mặt hiền hậu, ông giống một giáo viên hơn. Vậy mà con người chân chất này có thể nâng, xoay hướng, di dời những ngôi nhà nặng hàng trăm tấn đi một cự ly đáng kể. Tám năm qua, ông đã di dời được hơn 150 ngôi nhà bằng những dụng cụ thô sơ và máy móc rẻ tiền...

Nghe tiếng “Thần đèn” Nguyễn Cẩm Lũy đã lâu, hôm nay tôi (phóng viên, tác giả bài viết) mới mò xuống nơi ông chống nhà nghiêng ở quận 6 tìm ông, phần để viết bài, phần vì tò mò thật sự. Không vất vả gì để tìm ra ngôi nhà nghiêng đang được chống đỡ

bằng tùm lum thứ cột. Cũng không khó khăn mấy để có thể nhận ra ông Nguyễn Cẩm Lũy đang chỉ huy đám thợ đào móng một ngôi nhà ba tầng lầu.

Phóng viên (PV): Ông thích được mọi người gọi là “Thần đèn” không?

Ông Lũy: Không. Ông thần đèn trong cổ tích “Aladin và cây đèn thần” có thể biến không thành có, đời được lâu dài từ biển cả ra sa mạc, nghe to tát quá. Tôi chỉ muốn người ta coi mình là một công nhân có đầu óc sáng tạo, một người thợ dân gian...

PV: Từ một cậu bé lớn lên trong vùng sông nước, nhà cửa không mấy khi xây cao quá hai tầng, từ đâu ông trở thành một chuyên gia di dời nhà cửa gần như duy nhất ở Việt Nam vậy?

Ông Lũy: Tuy tôi ít học, nhưng lại hay mày mò, thích học hỏi, thích sáng tạo. Đầu tiên tôi làm phụ hồ với ba tôi, chủ yếu là cất nhà, di dời mồ mả, di dời nhà ngói, nhà sàn tại quê nhà... à mà sáng kiến đầu tiên của tôi không phải là trong nghề cất nhà mà là chế tạo cái bàn trượt cho máy cắt thuốc lá cho mấy ông già hàng xóm. Mấy ông bảo: “Thằng này ngon”, thế là tôi tới luôn.

PV: Xin ông hãy kể về công trình di dời nhà đầu tay của ông và những công trình mà ông có ấn tượng nhất?

Ông Lũy: Đó là năm 1992, tôi nghe người ta bàn tính đến việc đập bỏ chiếc cổng tam quan của chùa Ông Cố ở quê tôi để xây lại cách đó vài chục mét. Tôi nghĩ nếu di dời thì đỡ tốn kém hơn và cũng bảo vệ được một công trình văn hóa. Thế là tôi nhận, cho dù lúc đó tôi chưa biết nửa chữ về kỹ thuật di dời nhà. Sau công trình này, tôi chính thức vào nghề. Tiêu biểu là các công trình miếu Bà Chúa Xứ ở Tân Châu có niên đại gần 100 năm, phải di dời lùi vào 30m, nâng cao 70cm, ước tính khối lượng trên 200 tấn. Di dời đình Vĩnh Hòa lùi vào 120m, nâng cao 2,5 tấc. Hàng loạt căn nhà lầu từ 1 đến 3 tầng ở An Giang,

có những gian dính liền nhau mới ác chớ, vậy mà cuối cùng tôi cũng thành công. Có lần tôi nhận chính thằng đứng Bửu Tháp ở An Giang (di tích văn hóa). Tháp này cao 10m, đang bị nghiêng, sắp đổ. Tôi suy nghĩ, mày mò tính toán rồi bắt tay vào làm. Hiện nay tháp này đã đứng thẳng, vững chắc và an toàn. Một công trình khó khăn nhất mà tôi dụng phải là dời một cái nhà qua ao trong khuôn viên nhà thờ Tân Hòa (Phú Nhuận). Những người đến xem đều lắc đầu cho rằng tôi khùng. Nhưng cuối cùng tôi đã làm được, có điều nếu có sự phối hợp để xử lý cái ao trước thì dời nhà sẽ nhanh chóng hơn.

PV: Tại sao ông chưa biến “gia đình Thần đèn” thành “Công ty Thần đèn” đi? Cứ tự biến tự diễn mãi thế này, thiếu vốn, thiếu phương tiện, thiếu căn cứ pháp lý, rồi có lúc lại rắc rối?

Ông Lũy: Tôi cũng đã tính đến chuyện đó. Phải lập công ty chứ. Phải tuyển cả kỹ sư vi tính nữa. Anh thấy không, tất cả công trình đều nằm trong đầu tôi chứ có trong bản vẽ nào đâu. Hiện nay tôi mới chủ yếu dựa vào gia đình để điều hành công việc. Vợ tôi là một người nội trợ đảm đang, lo cả hậu cần lẫn tài chính cho các công trình. Sáu đứa con thì 4 trai, hai gái. Ba đứa con trai lớn đều là những công sự đặc lực của tôi. Một ngày nào đó tôi sẽ cho chúng ra riêng. Di dời nhà thì chẳng bao giờ hết việc, nhất là khi khắp nơi còn thường xuyên phải giải tỏa, giải phóng mặt bằng...

Vừa mời ông ly bia tôi vừa hơi ngái ngái nhìn ông... Thú thực, tôi vẫn có một chút lo lắng mơ hồ về những khả năng có thể nói là phi thường của ông. Làm sao chỉ học đến lớp 4 ở tận cái vùng sông nước chằng chịt ấy mà bây giờ lại dám bôn ba cả nước di dời toàn những villa nhà lầu, công trình kiến trúc tầm này cỡ nọ? Ai sẽ là người giám định, kiểm chứng cho những công trình của ông? Và thế là tôi lục tìm những gì liên quan đến ông. May quá, có một tài liệu của cuộc Hội thảo chuyên đề di dời nhà tổ chức tại TT Thông tin khoa học và Công nghệ Thành phố. Trong đó, Giáo sư Nguyễn Văn Đạt, chuyên viên cao cấp ngành xây dựng nhận định: “Đây là một hiện tượng có tính chất đột phá thể hiện sự thông minh sáng tạo và dũng cảm của những người thợ miền Tây”.

Ông Lê Quang Trung, phó Giám đốc Sở Xây Dựng Thành phố: “Ông Lũy đã kết hợp kinh nghiệm cổ truyền của nông dân với công cụ của công nhân, tiến hành dời nhà theo phương pháp trọn gói (không tác động đến phần thân nhà), ông đã khôn khéo dùng con lăn thép, kích thủy lực và palan loại nhỏ nên rất khả thi. Bằng chứng là trên 100 căn

nha và một số công trình các loại chưa có trường hợp nào thất bại”.

Tiến sĩ Nguyễn Trọng, giám đốc TT Thông Tin Khoa học và Công nghệ nhận xét “Ông Lũy có khả năng đơn giản hóa những phép tính hết sức phức tạp. Ông có cảm giác kỹ thuật, cảm giác công nghệ khá đặc biệt”...

Bây giờ tôi đã có thể yên tâm đến gần ngôi nhà ông đang “đemm” lên, và tôi cũng đã hiểu tại sao chủ nhà vẫn yên vị trong khi ông nhổ móng, đun đầy cái hộp bêtông còn phoi đầy quần áo nặng hàng trăm tấn đi. Không tìm ra một câu hỏi có tính triết lý sâu xa liên quan đến vấn đề kiến trúc vĩ mô và vi mô, tôi bèn hỏi một câu hơi... thực dung: Nghề của ông là một nghề đặc biệt, có tiếng vang trong xã hội và kiếm tiền cũng kha khá, vậy ông có định truyền nghề cho ai khác ngoài các con ông?

Ông Lũy: Tôi hả? Tôi không những không giấu nghề mà còn mời ai quan tâm thì đến để cùng học hỏi, trao đổi, truyền kinh nghiệm cho nhau. Một căn nhà phải phá đi xây lại tốn hàng trăm triệu thì di dời nó chỉ tốn 30-40 triệu thôi. Căn nhà đối với người dân Việt-Nam là cả một tài sản mà. Anh thấy đấy, trong số những người đến xem có cả công nhân, kỹ sư, sinh viên... Nhưng xem thôi chưa đủ, vì đầu họ khác, đầu tôi khác, phải học hỏi, truyền nghề cho nhau chứ.

PV: Sắp tới ông định làm gì? Chẳng lẽ cứ đơn độc di di dời nhà mãi thế sao?

Ông Lũy: Hiện tay tôi đang thực hiện 4 công trình di dời và chống nhà nghiêng. 10 đơn đặt hàng nữa đang chờ tôi. Ở Campuchia cũng có người mời tôi sang làm, nhưng tôi chưa đi được. Điều tôi mong muốn là có được sự hợp tác với các cơ quan chức năng, vừa để có cơ sở pháp lý vừa để có thêm nguồn vốn, máy móc hiện đại. Nhưng mà phối hợp cũng nhiều thứ thủ tục lắm, đâu dễ ngay...

Tôi nghe nói ông Lũy còn mơ ước sang Ý chống cho thẳng lại cái tháp nghiêng Pisa nổi tiếng nữa. Liệu có quá tự tin không nhỉ? Nhưng bao nhiêu năm nay Tây Tầu đã tìm đủ mọi cách dựng thẳng nó lên mà vẫn thấy khó. Rồi quốc tế có Hiệp hội Các Cty di dời nhà với 250 thành viên. Ở Hoa-Kỳ mỗi tiểu bang có 1 đến 15 Cty, ở Trung Quốc có 7 Cty chuyên di dời nhà... Không lẽ họ lại mời mỗi mình ông "Thần đèn" chưa vào hợp tác xã ở Việt-Nam?

PV:Nếu họ hỏi đến bằng cấp thì ông lấy gì đưa họ?

Ông Lũy: Tôi lấy các kinh nghiệm, các công trình đã thành công ra chứng minh. Tôi nghĩ và tin sẽ thực hiện được. Tôi đã nhờ người dịch tài liệu về tháp Pisa ra tiếng Việt và nghiên cứu nó rất kỹ rồi anh ạ. Tôi không liều mạng đâu. Tôi rất muốn được làm công trình chống nghiêng tháp Pisa. Tôi chỉ sợ mấy ổng muốn để tháp Pisa nghiêng thêm một thời gian nữa để thu hút khách du lịch thôi.

Nguyễn Tấn Thọ
sưu tầm

Thơ

HÀNH PHƯƠNG TÂY

Hồ Thành Đức

Xuân năm trước về nghe bài hát cũ
Rừng cao nguyên đất đỏ dấu chân rêu
Tôi ngựa buồn rong chơi đồi thất thế
Em xanh vườn cỏ mọc tuổi hoa môi

Rồi như không, thuyền trôi nơi bến lạc!
Ta giật mình, chim chóc vỗ trầm nơi
Anh ra đi, đốt lửa lấp mặt trời
Em ở lại, sững sờ xuân thay lá

Lạc đường xưa tưởng chừng như hóa đá
Em ngạc ngà bỗng chốc: hóa sầu đông
Ta thanh niên tưởng một đời ngang dọc
Chưa lên đường, gãy gập dưới chân thang

Tổ Quốc ta trăm ngàn con mắt ngắm
Người nhìn theo trời đất đảo điện cuồng
Vân vũ ấy lần nguồn chớp biển
(Ta trăm năm thân thế bóng tà dương)

Câu thế kỷ nở mầm hoa lý tưởng
Ta một đời choáng ngợp nắng tự do
Lòng hoang mang bỏ bến muôn sang đò
Non nước cũ bấy giờ sông hóa kiếp

Chân bước đi nỗi buồn xưa gõ nhịp
Như con thuyền kiệt sức vẫn lang thang
Để núi sông sừng sững xếp hai hàng
Bao nỗi nhớ diêu hành qua tim huyệt

Làm bánh xe lăn theo con ngựa chiến
Bỗng nửa đường sút vỏ rã yên cương
Làm đám mây bay về noi cố quận
Nửa đời buồn đáy nước vẫn chưa yên
Làm cánh chim bay theo vòng ô thước
Niềm mặt trời ở lại với đại dương

Hồ Thành Đức
Tặng bạn ta H.O